

Η αδιάλειπτη λατρεία και προσευχή

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΤΑ ΑΣΚΗΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Β Η ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΝΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

3.Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η αδιάλειπτη λατρεία και προσευχή

Οι πρώτοι χριστιανοί, όπως αποδεικνύεται από τα κείμενα, **ασκούσαν** τήναδιάλειπτη νοερά προσευχή, που καλείται στην γλώσσα του Αποστόλου Παύλου «γένη γλωσσών»⁴⁰. Λάτρευαν, έτσι, αδιάλειπτα στην καρδιά τους τον Κύριο. Επίσης, παρέμεναν για πολλές ώρες στον Ναό και έκαναν πολύωρες κοινές προσευχές ως λατρευτική κοινότητα.

«Παρατήρησε προσεκτικά», λέγει ο Χρυσορρήμων, «ότι οι Ιουδαίοι τίποτε άλλο δεν έκαναν, ούτε μικρό, ούτε μεγάλο, αλλά παρέμεναν σταθερά στο ιερό (στον ναό του Σολομώντος). Τώρα, μάλιστα, έγιναν όχι μόνον πιο πρόθυμοι στον πνευματικό αγώνα, αλλά και για τον τόπο (ναό) απέκτησαν περισσότερη ευλάβεια»⁴¹.

Η αδιάλειπτη λατρεία και νοερά προσευχή -συνδυαζόμενα με την συνεχή μετοχή στην Θεία Ευχαριστία και την όλη ασκητική ζωή- τους οδηγούσαν στον φωτισμό και την θέωση.

«Εις τον Απόστολον Παύλον, όπως αποδεικνύεται από την Α' προς Κορινθίους επιστολή του», γράφει ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης, «εκείνοι που έφθασαν στην θέωση, δηλαδή στην θέα του Χριστού εν τη δόξη της Αγίας Τριάδος, καλούνται Προφήτες. Είναι οι Προφήτες της Ενορίας (Α' Κορ. 14, 29) και αποτελούν μαζί με τους Αποστόλους (Α' Κορ. 15, 5-8) τα θεωμένα μέλη της Ενορίας. Αυτό τονίζει σαφώς ο Απ. Παύλος, όταν για το μυστήριο του Χριστού γράφει ότι: "ετέραις γενεαίς ουκ εγνωρίσθη τοις υιοίς των ανθρώπων ως νυν απεκαλύφθη τοις αγίοις αποστόλοις αυτού και προφήταις εν πνεύματι"⁴². Εντός του πλαισίου τούτου πρέπει να ερμηνευθεί το εισαγωγικό στην απαρίθμηση των μελών του σώματος του Χριστού ρητό "είτε δοξάζεται μέλος, συγχαίρει πάντα τα μέλη" (Α Κορ. 12, 26). Δηλαδή το δοξασμένο μέλος είναι το θεούμενο, που έφθασε στην θέωση και έγινε από τον Θεό προφήτης. Δια τούτο στην απαρίθμηση των μελών του σώματος του Χριστού ο Απ. Παύλος αρχίζει με τους αποστόλους και προφήτες στην κορυφή και καταλήγει στους έχοντας "γένη γλωσσών" (Α' Κορ. 12, 28), που ήσαν τα είδη νοεράς λατρείας (Εφ. 5, 19-20). Ο προφητεύων για τον Απ. Παύλο είναι αυτός που ερμηνεύει την Παλαιά Διαθήκη (Καινή Διαθήκη δεν υπήρχε ακόμη) βάσει της εμπειρίας της νοεράς ευχής, που λέγεται "γένη γλωσσών". Ο Προφήτης, πάλι, είναι αυτός που έφθασε στην θέωση. Είναι ακριβώς η μεταγενέστερη πατερική διάκριση μεταξύ θεολογούντος και θεολόγου. Όλοι, από τον Απόστολο μέχρι τον προφητεύοντα και τον διερμηνεύοντα, είχαν τα "γένη γλωσσών", δηλαδή τα διάφορα είδη νοεράς λατρείας του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά, και, ως εκ τούτου, είναι θεόκλητα μέλη του Σώματος του Χριστού και ναοί του Αγίου πνεύματος.

Διαφέρουν ως θεόκλητοι από τους ιδιώτες (Α' Κορ. 14, 16), που δεν έλαβαν ακόμη το χρίσμα της επισκέψεως του Αγίου Πνεύματος (προσευχόμενου αδιαλείπτως στην καρδιά τους) και επομένως δεν είχαν γίνει ακόμη ναοί του Αγίου Πνεύματος. Ήσαν, φαίνεται, βαπτισμένοι δια ύδατος εις άφεσιν αμαρτιών, αλλά όχι βαπτισμένοι Πνεύματι, δηλαδή κεχρισμένοι. Πιθανόν το μυστήριο του χρίσματος να γινόταν εις επιβεβαίωσιν της ελεύσεως του προσευχομένου Αγίου Πνεύματος και γι' αυτό στα λατινικά να λέγεται *confirmatio*. Πάντως, οι θεούμενοι Απόστολοι

και Προφήτες και οι φωτισμένοι διδάσκαλοι, δυνάμεις, χαρίσματα ιαμάτων, αντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσών (Α΄ Κορ. 12,28) αποτελούσαν φαίνεται τον κεχρισμένο κλήρο και το βασίλειον ιεράτευμα, όπως φαίνεται από την ακολουθία του Αγίου Μύρου.

Οι ιδιώτες, όπως μαρτυρούν οι Πατέρες, ήσαν λαϊκοί. Το "ούς έθετο ο Θεός εν τη εκκλησία" (Α΄ Κορ. 12,28) σημαίνει σαφώς επίσκεψη του Αγίου Πνεύματος με θέωση αποστόλων και προφητών και με φωτισμό των υπολοίπων, και όχι μόνον με τελετουργική πράξη»⁴³.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι τα μέλη της πρώτης Εκκλησίας είχαν την αδιάλειπτη νοερά προσευχή. Το Άγιον Πνεύμα λαλούσε «εν τη καρδία αυτών στεναγμούς αλαλήτοις»⁴⁴. Είχαν περάσει το στάδιο της καθάρσεως από τα πάθη, στο οποίο βρίσκονταν οι ιδιώτες και ήσαν στο στάδιο του φωτισμού η της θεώσεως.

Απόσπασμα από το βιβλίο:«Τα ασκητικά της Ενορίας» (Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτου) που συν Θεώ θα εκδοθεί σύντομα

40Πρβλ. Πρωτοπρ. Ιωάννου Σ. Ρωμανίδου (†), Καθηγητού Πανεπιστημίου, Δογματική και συμβολική θεολογία της Ορθοδόξου καθολικής Εκκλησίας, Τόμος Α , 4η έκδοση, Εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2009, σελ.19-22.

41ΑγιουΙωαννητουΧρυσοστομου, TLGWork #154 60.64.57 to Work #154 60.64.61 β.

«Καίσκόπει, πώς ουδένεποιούνέτερονΙουδαίοι, ουμικρόν, ουμέγα, αλλά τώιερώπροσήδρευον. Άτεγάρσπουδαίοτεροιγεγενημένοι, καίπερίτόντόπον ευλάβειανπλείοναείχον. Ουγάραπέσπωναυτούςοιαπόστολοιτέως, ώστεμήβλάψαι».

42Εφ. 3, 5.

43Πρωτοπρ. Ιωάννου Ρωμανίδου, Πρόλογος στο : Ρωμαίοι ή Ρωμηοί Πατέρες της Εκκλησίας, Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, Έργα, Υπέρ τώνιερώσησχαζόντων, Τριάς Α , τόμος πρώτος, Εκδόσεις: Π.Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 27-28.

44Ρωμ. 8, 26.

Πηγή: <http://www.hristospanagia.gr/?p=15727>